

La ciència de l'evolució i el disseny intel·ligent

Quan es va publicar *L'origen de les espècies*, el tiratge de 1.250 exemplars es va exhaurir en un sol dia. Es comenta que va ser rebut amb una barreja de fascinació i d'horror. En la reunió de l'Associació Britànica pel Progrés de la Ciència, el bisbe anglicà Wilberforce va anunciar la intenció «d'esclafar Darwin» abans de pronunciar la seva allocució, que va ser molt violenta. Darwin no hi era, i Huxley en va fer la rèplica. No es coneixen les paraules exactes que va utilitzar, però va comentar que el bisbe abordava qüestions científiques sobre les quals no tenia un coneixement veritable. I aquest és el punt central pel qual aquesta polèmica ha estat i és absurda. En efecte, la religió i la ciència aborden àrees de coneixement de la persona humana que són diferents, ja que són disciplines que utilitzen metodologies pròpies. Per exemple, a cap de nosaltres se'ns acudiria utilitzar una metodologia política, com podria ser una votació democràtica, per concloure si la teoria cromosòmica de l'herència és certa o no. De la mateixa manera, una votació d'aquest tipus sobre l'existència o no de Déu no ens resoldrà la qüestió. Per la mateixa raó, no té sentit utilitzar les metodologies emprades en religió per resoldre problemes científics, ni a l'inrevés. La religió es basa en la revelació i la fe, que porten a l'experiència de Déu i a la salvació. La ciència utilitza el mètode científic per conèixer les lleis naturals que controlen el nostre planeta i l'Univers. Mercès al treball d'una sèrie de personalitats, en especial durant els anys cinquanta i seixanta del segle passat, l'Església catòlica accepta la teoria de l'evolució. Els ordes religiosos de la seva esfera dedicats a la docència, com per exemple els jesuïtes, separen molt clarament el que és el coneixement religiós del científic. La teoria de l'evolució està completament acceptada en l'àmbit científic. Malgrat això, actualment queden alguns nuclis que

consideren la Bíblia un llibre científic. Es troben principalment als estats americans de l'antiga Confederació. Molts cops, aquests col·lectius tenen també una mateixa ideologia política, i és ben conegut l'efecte negatiu que es produeix quan una ideologia política concreta

.....

**NO TÉ SENTIT UTILITZAR
LES METODOLOGIES EMPRADES
EN RELIGIÓ PER RESOLDRE
PROBLEMES CIENTÍFICS,
NI A L'INREVÉS**

.....

utilitza el sentiment religiós de les persones. Legalment, sempre han perdut les iniciatives per explicar la creació al mateix nivell que la teoria de l'evolució. Els jutges sempre han sentenciat que el creacionisme no té base científica i no se sustenta en el mètode científic.

Recentment, s'ha generat un altre corrent de pensament respecte al fet evolutiu: és l'anomenat *disseny intel·ligent*. Curiosament, el disseny intel·ligent no és nou, atès que va ser postulat pel reverend Paley (1743-1805). Les seves idees es poden il·lustrar amb un dels seus exemples. Si mirem amb atenció un rellotge, descobrirem que té tot un conjunt de peces perfectament dissenyades per a una funció concreta, que és la de donar l'hora. Tot això no es pot haver creat sol; per tant, deduirem que és obra d'un dissenyador. El mateix passa amb l'ull humà, un òrgan tan meravellós i perfecte no pot haver sorgit del no-res; per tant, hi ha d'haver un dissenyador que l'hagi generat. El disseny intel·ligent postula que no s'entén que algunes estructures dels organismes vius hagin pogut aparèixer per processos evolutius com els que descriu la ciència, i que, per tant, són una demostració que hi

ha hagut l'acció directa de Déu en l'evolució. Es poden refutar tots dos vessants postulats pel disseny intel·ligent. Si suposem que Déu existeix, per definició ha de ser perfecte; llavors, els seus dissenys no poden tenir imperfeccions. L'ull humà no és especialment reeixit; l'ull dels cefalòpodes és millor que el nostre. També l'increment de la dimensió del cervell ha portat altres problemes als humans, com, per exemple, les dificultats en el part o la reducció de la nostra mandíbula, que comporta problemes amb els queixals del seny. Per tant, el disseny intel·ligent no té sentit, ja que implicaria un Déu imperfecte. El que realment s'observa en la natura és l'actuació oportunista i barroera de la selecció natural. L'altre aspecte és el de no entendre els processos evolutius. En un món dominat pels debats i pels programes d'opinió, tothom es veu capaç de comentar qualsevol tema. Però només tindran validesa les opinions de persones doctes en la qüestió que s'estigui tractant. És comprensible que moltes persones no entenguin els conceptes evolutius de selecció natural o d'atzar, atès que són força complexos i costa copsar-ne el significat correcte. Cal ser especialista en aquesta matèria per poder-los entendre.

En resum, la ciència i la religió són àrees diferents del coneixement humà i els seus mètodes d'estudi no es poden utilitzar en altres àmbits. També cal fer esment que la ciència no permet demostrar o negar l'existència de Déu, per la qual cosa totes les combinacions següents són possibles: no científic - no creient, no científic - creient, científic - no creient i científic - creient. |

